

skému. Poněvadž toho neučinila, dopustila se přestupku živnostenského řádu neoprávněným provozováním živnosti hostinské.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Nař. rozhodnutí založeno jest — jak z odůvodnění jeho jest patrné — na právním názoru, že nároku na další provozování živnosti koncesované dle § 56 živn. ř. na podkladě koncesní listiny vydané na jméno zemřelého manžela nabývá vdova teprve, když to živnostenskému úřadu oznámila. Názor tento jest mylný. § 132 lit. a) živn. ř. stihá trestem zvláště stanoveným osoby, které provozují živnost a nevyhověly předpisům upravujícím nastoupení živností, zejména tedy opomenuly »ohlásiti« živnost, jak předpisuje § 11, odst. 2 a § 14, odst. 1, anebo — jde-li o živnost koncesovanou — nevyčkavše udělení koncese prohřešily se proti předpisu § 22.

Ani o prvý, ani o druhý případ zde nejde. Jde o provozování koncesované živnosti na podkladě vdovského práva po rozumu § 56, odst. 4 živn. řádu, jenž propůjčuje vdově právo po smrti manželově koncesovanou živnost provozovati dále na základě koncesní listiny znějící na jméno zemřelého manžela. Vdova nabývá tohoto práva — jak vysvítá jasně z příslušného ustanovení § 59 živn. ř. ze dne 20. prosince 1859 č. 227 ř. z. — ex lege a není po zákonu zapotřebí, aby se ho zvláště domáhala. Toto zásadní pojetí vdovského práva, vylývajícím jasně z cit. § 59 živn. ř. z r. 1859, nebylo v podstatě nijak změněno novelou z 5. února 1907 č. 26 ř. z., jež v § 56, odst. 4 uložila vdově povinnost »oznámiti« živnostenskému úřadu, že práva toho používá. Povinnost tato uložena vdově stejně jako v odst. 6 správci konkursní neb pozůstalostní podstaty dle důvodové zprávy k cit. novele toliko z důvodů policejních a evidenčních.

Z toho vyplývá, že provczuje-li vdova koncesovanou živnost svého manžela po jeho smrti dále neučinivši zadost zmíněné povinnosti, již zákon jí ukládá, neprovozuje živnost neoprávněně a není vinnou přestupku § 132 lit. a) živn. řádu. Porušení povinností té ovšem založiti může přestupek živnostenského řádu, jenž mezi zvláštní případy trestní §§ 132 a násl. pojat není a trestným jest dle všeobecné normy § 131.

Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss jako nezákonné.

Č. 1208.

Administrativní řízení: Odvolání podané u nesprávného úřadu a došlé k pravému místu podacímu teprve po lhůtě odvolací nutno odmítnouti jako opožděné.

(Nález ze dne 9. března 1922 č. 3205.)

Prejudikatura: Boh. č. 808 a 1158 adm.

Věc: Jan W. v L. proti ministerstvu sociální péče v Praze stran zmeškání rekursní lhůty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo jako opožděné a tudíž nepřipustné zamítnuto odvolání st-lovo z rozhodnutí zemské politické správy v Praze ze dne — v příčině stanovení dodatečného pojistného příspěvku pro úrazovou pojišťovnu za období 1919/II.

Zmíněné rozhodnutí zemské správy politické, opatřené správným a úplným právním poučením toho obsahu, že lze se z něho odvolati k mini-

sterstvu sociální péče, že však odvolání dlužno podati do 14 dnů u zemské správy politické v Praze, bylo st-li okresní politickou správou v L. intimováno a dotyčný výměr byl mu dle doručovacího lístku doručen dne 5. ledna 1921. Rekurs proti tomuto rozhodnutí zemské politické správy byl st-lem dne 9. ledna 1921 z L. zaslán přímo na ministerstvo sociální péče, jež jej výnosem ze dne 13. ledna 1921 čj. — postoupilo zemské správě politické »ku připojení jednacích spisů«. K zemské správě politické došlo touto cestou odvolání st-lovo dne 20. ledna 1921.

O stížnosti proti nař. rozhodnutí ministerstva sociální péče podané, uvážil nss toto:

Dle § 55 zák. ze dne 28. prosince 1887 č. 1 ř. z. z roku 1888 o pojišťování dělníků pro případ úrazu mají, pokud v tomto zákoně nic jiného není ustanoveno, rekursy proti rozhodnutím politických úřadů podány býti ve 14 dnech po doručení rozhodnutí, na které se stížnost vede, u onoho úřadu, jenž v I. instanci rozhodl.

Dle § 23, odst. 6 cit. zákona rozhoduje o námitkách proti předpisu pojistného politický úřad zemský s výhradou odvolání k ministerstvu sociální péče. Jest tudíž odvolání proti rozhodnutí zemské politické správy odnášejícímu se k takovému předpisu podati ve lhůtě 14 dnů ode dne doručení, a to u zemské správy politické. V daném případě bylo odvolání st-lovo sice ještě ve lhůtě poštovnímu úřadu k dopravě odevzdáno, avšak st-lem dle jeho vlastního doznání řízeno nikoliv na jediné příslušné místo podací, totiž zemskou správu politickou, nýbrž na ministerstvo sociální péče. Došlo-li pak odvolání ono zemské správě politické teprve po uplynutí zákonné lhůty, musí si st-l, jenž byl řádně poučen o opravných prostředcích, i sám přičísti zodpovědnost za nedodržení zmíněné lhůty a nemůže poukazovati na to, že mohl žal. úřad odvolání ještě včas sám odeslati zemské správě politické.

Námitka st-lova, že prý nebylo přesně zjištěno, kdy odvolání bylo podáno a kdy došlo úřadu rozhodujícímu, odporuje spisům, neboť ze spisů jest nade vší pochybnost patrná a ostatně st-li také známo, že odvolání z rozhodnutí zemské správy politické v Praze došlo k ministerstvu sociální péče dne 10. ledna 1921, tudíž ještě ve lhůtě, která končila dnem 19. ledna 1921.

Rovněž není odůvodněna námitka, že bylo odvolání ještě ve lhůtě poště k dopravě odevzdáno, poněvadž — jak nss ve svém nálezu ze dne 11. dubna 1921 č. 3225 (Boh. č. 808 adm.) vyslovil a blíže odůvodnil — může den podání opravného prostředku na poštu jen tehdy platiti za den podání, byla-li poštovní zásilka adresována onomu úřadu, který je dle zákona místem podacím.

Ježto v konkrétním případě takovým místem podacím jest toliko zemská správa politická a k této došlo odvolání st-lovo teprve dne 20. ledna 1921, tedy po uplynutí rekursní lhůty — nemohl se žal. úřad pustiti do meritorního rozhodování o opožděném opravném prostředku a jest tudíž stížnost bezdůvodná a bylo jí proto zamítnuti.

Č. 1209.

Zabírání budov: * Aby byl přípustný zábor místnosti podle zák. z 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n., není třeba, aby veřejný účel, pro který